

# Dr Alexis Karel Ve Dua

– Aydin Akdeniz · 04 Haziran 2011

Zamanımızın en değerli biyoloji bilginlerinden olan Dr. Alexis Karel, " Bilinmeyen İnsan" adlı eserinde insanı fizyoloji ve psikoloji bakımından incelemiş, " La Piere ( dua)" isimli eserinde de, insanın Tanrı ile ilişkisi konusunu ele almıştır. Karel, duayı bir takım kuru sözler, hafif dinlenmeler olarak değil de bilincin Tanrı ile kaynaştığı, Tanrıya doğru gayretle şaha kalkan sır dolu bir hal olarak tanımlar. İşte konu ile ilgili görüşleri;

"Modern insana dinden söz etmek boş bir gayrettir. Fakat bizde gizli olan bütün kuvvetleri bilmek mecburiyeti yok mudur? Bu kuvvetlerden herhangi birini kullanılmaz, atıl bir durumda bırakmak, kendimiz ve sonraki nesiller için büyük bir tehlike olur. Fikir ve zihin işlevlerini atıl bırakmak ne kadar zararlıysa mukaddesiyat ve ahlak duygularının atıl bırakılması da aynı şekilde zararlıdır. Bu sözlerimle hem dindarlara hem de dinsizlere sesleniyorum; gerçekte hayat herkese aynı sorumlulukları yüklemektedir. Hayat, beden ve ruh yapımıza göre kendimizi sevk ve idare etmemizi, bunu yapabilmek içinde yaratılışımızın en derin en ince ihtiyaçlarını bilmemizi ister bizlerden.

Batılılar olarak akli, sezgiden üstün sanıyor ve önce zekâyı geliştirmeye çalışıyoruz. Bunu yaparken ruhun diğer kuvvetlerini görmezden geliyoruz. İnsanlığın bu temel faaliyetinin aksatılması, modern insanı ruhen kör yapmaktadır. Bu körlük, insanı sosyal hayatın üretken bir unsuru olmaktan uzaklaştırmaktadır.

Mukaddesiyat duygusu, özellikle dua ile ifade edilebilir. Dua Tinsel bir olaydır. Tinsel dünya ise teknolojinin ulaşamayacağı bir dünyadır. İlim gözlenebilen şeyleri kapsıyor iken dua hakkında somut bir bilgi edinebilmemiz düşünülemez. Duanın ne olduğunu ancak Tanrıya yalvaran bir insanı ve fizyolojisini inceleyerek anlayabiliriz.

Dua, Evrenin maddi olmayan heyulasına ( substratum ) doğru uzanmak demektir. Çoğunlukla bir şikâyet, bir bunalma veya bir yardım isteğidir. Ya da eşyada ki gizli ve yüce bir prensibi huzurla müşahede etmektir. Dua, ruhun Tanrıya yükselişidir. Dua, insanın görülmez varlık, her şeyi var eden, en yüce hikmet, en yüce kuvvet, ulvi güzellik, hepimizin kurtarıcısı ile bütünleşme yolunda insanın ortaya koyduğu gayrettir. Dua zihni bir tertip değildir. Ne filozofların ne de âlimlerin içeri girebilecekleri yer değildir. Güzellik ve aşk gibi kitabi bilgiye ihtiyacı yoktur. Sade ve basit insanlar, çiçeklerin kokularını, güneşin hareketini nasıl hissediyorlarsa Tanrıyı da öylece tabii bir surette hissetmektedirler. Sevmeyi bilen için Tanrı ne kadar tapılacak bir varlıksa onu akli ile anlamak isteyene o kadar örtülüdür. Dua, en yüksek ifadesini, zekânın karanlık gecelerinde, Tanrıya karşı aşk hamlesinde bulur.

Eflatun'un Tanrı'sı yanına yaklaşılmaz bir varlık idi.

Epikot'un Tanrı'sı, eşyadaki ruh ile kaynaşmıştı.

Yahova, sevgi değil korku telkin eden bir şarklı despot idi.

Yararlanılan Kaynak ; " Son Asrın İlim Ve Fen Adamlarına Göre, İlim- Ahlak-İman", Derleyen; M. Rahmi BALABAN, Diyanet İşleri Başkanlığı Yayınları, Gaye Matbaacılık Sanayi Ve Ticaret A.Ş.- 1984, Ankara